

Domače stvari.

Ovce plejejo proso. Proso pleti po plevicah — tako piše časnik moravske kmetijske družbe — je precej draga reč. Ti stroški se lahko prihranijo, ako se to delo prepusti ovcam. Po skušnjah je gotovo, da se ovca ne dotekne prosa; plevel rada pomuli, proso pa pusti na strani. Ako je treba, se tudi dvakrat po ovcah da proso popleti, če tudi je proso že 8 do 12 palcev visoko. — Na grajščini v Luhačovicah na Moravskem se pletev prosišč le ovčjim čredam prepušča; le na to je gledati, da se ovce ob suhem vremenu spuste v prosišča, sicer pa se nikakoršne škode ni bati. — Ker ta pletev ni sploh znana, zato jo priporočamo gospodarjem, kateri imajo ovce.

Kako se kuretina zdrava ohrani? Da kuretina zdrava ostane, se svetuje med živež vsaki teden enkrat drobno nasekanega čebulja pomešati.

Hasek ribje masti. Ribja mast odganja ves mrčes. Z njo se lahko odpravijo mravlje iz stanov. Živino je treba tam, kjer se sama muh in obadov braniti ne more s ribjo mastjo namazati. Da miši sejano seme ne pozobljejo, se tudi svetuje, ga v ribji masti poprej namočiti in po tem še pa z živim opnom, gipsom ali pepelom potrositi. J. Ž.

Kak dolgo ostane semenje kaljivo?

Pšenica	3 — 4 leta	Gorušica	6 let
Rž	3 — 4 "	Konoplje	4 leta
Ječmen	2 — 3 "	Lan	8 let
Oves	2 — 3 "	Mak	2 — 3 leta
Turšica (kuruza)	4 "	Ogerščica	3 "
Proso	2 leti	Repa	6 let
Ajda	2 — 3 leta	Kavlja (Koloraba)	5 — "
Grah	5 let	Pesa	4 — 6 "
Leča	2 leti	Žolto korenje	4 leta
Fižol	5 let	Črlena detelja	2 leti
Grahorica	3 leta	Lucernska detelja	3 leta
	Špargelj	2 leti	

Dopisi.

Iz Črnič, 26. julija. Ljubi „Slovenski Gospodar“! Veliko veselje se v mojem srečanju giblje, kadar te v moje roke vzamem, ker se nadjam veliko lepega, in podučljivega v tebi preberati. Zakaj tvoji nameni so, ne le samo iz dalečjih krajev, kar se tu in tam kaj novega po svetu godi povedati, marveč pri srečanju ti je tudi to, da slovenske sinove omikati želiš v kmetijskih zadevah, kar je dan današnji, silno velika potreba, da se posebno kmečka mladina o tem podučuje in vadi. Saj ravno k temu namenu so se po slovenski zemlji večidel „čitalnice“ razširile, in se bodo še zmirom več razširjale. Zakaj, silno potrebno je, da začnemo kaj napredovati, v kmetištvo, vinoreji, živinoreji in rokodelstvu itd. — Častiti braveci „Slov. Gospodarja“ srčno vas opominjam, posebno vas kmečke sinove, da se vdeležiti tega, kar vam do vas ljubezni polni dopisatelji svetujejo po knjigah in časnikih, kateri zadevajo čez vse take reči, ker dan današnji, ako se jih človek ne posluži, veliko uboštvo, trpeti mora, zakaj oni skrbijo, in si veliko prizadenejo, za vas, in za blagor vaše hiše. — Poglejte, koliko učenih spisateljev je bilo, in jih je še zdaj, ker so nam po mnogoletnih skušnjah, nam v korist podučilnih bukev spisali, in nam jih še zmirom v novo potrjenih znajdbah spisujejo, in vselej na vrata našega srca trkajo, in spodbujajo, da se po njih potrjenih spisih ravnamo. Hvala vam bodi za to, vsim tistim, ki vam za voljo omike slovenskega ljudstva, vroča kapljica iz vašega čela pada. Nadjamo se tega, da, ker ste toliko dozdej za nas storili, tudi v prihodnjic nas ne boste zapustili, iz srca se vam priporočimo, posebno tebi „Slov. Gospodar“, da nam boš večkrat, ako ti bo čas pripustil v tvojem listu, kar veš, da je za kmeta najbolj potrebno, popisoval.

M. V. — č. — č.

Iz gornje Ložnice 24. julija. Kdo so Vindiši in Pavri? Od predzgodovinskih časov so se že nahajali Slovani ob bregovih Adriaškega morja — ob Savi in Soči, — od Drave do Donave, in na izhod dalje in dalje ob črnem morju. Mnogo zatiranja je prestal ta — po golobje pohlevni narod slovanski. — Naj bolj so jih veselili drevoredi zlatih dreves. Lipe so

sačili radi na sredo svojih vasi, kjer so se pod njih senco radi zbirali, in pomenkovali od svojih reči in prigodkov; Lipo so častili za božje drevo, zavolj njenega presladko-dišečega duha.

Dokler so še naši predstariši, ajdje bili, imeli so tudi pri lipah svoje bogove, naj bolj se jim je dopadlo, da so si okoli svojih bogov vinske trte zasadili in je okoli njih razpeljavali, Bili so tudi pošteni in marljivi, zlo prijazni in gostoljubni ljudje, imeli so poslopja brez zaklepov, obdelovali so marljivo svoje kmetije, t. j. vrte, njive, vinograde itd. Če jih je kaki tujec, Nemeec, Italjan itd. obiskal sprejeli so ga pod streho, in mu postregli po navadi in zmožnosti. Barantoli so z žitom, vinom, medom, voskom, mesenino, lesom orodjem itd.

Ko so jih drugi narodi spoznali, kako da so pohlevni Slovani, začeli so jih stiskali, se vojskovati z njimi in jih zmagovati. Imeli so tudi svoje vojvode in kralje, in nekteri med njimi so bili umni vojskovodji; naj bolj je znan v zgodovini kralj Samo, ta je vse Slovence spravil pod eno krono svojega kraljestva, in jim je kraljeval dolgo let; takrat je jim enkrat solnce svobode prisijalo, ali pozneje čase je Slovincem sreča zmirom hrbet obračala; imeli so še potem svojega vojvoda, pa ta je imel le kratko oblast, in z takimi vojvodi niso imeli pri vojskah kaj sreče, malo kdaj se jim je kaj dobro obneslo, od vseh strani so jih stiskali drugi narodi, od spodnje strani Turki, od južne Italjani, od gornje strani pa Nemci, in za naše strani Nemci naj bolj, — ti so naše predstarše čez Donavo napadali, Slovencev naj bolj ogromno taborišče Donavsko, Beč (Dunaj, Vindobona, Wien) vzeli, in potem naše predstarše premagovali sem blizo do Drave, in se tudi povsod po Slovenskem stalno naselili, saj po naj bolj prijetnih in rodovitih krajih Slovenske zemlje, veči del po mestih in trgih, Nemški cesarji so v večje vasi (občine, soseske) dali nemške „richtarje“ (sodnike), prav ljute, trde Nemce, zaničevali so ti vboge Slovence, in jih po Koroškem, Kranjskem in Štajerskem dostikrat psovali z „pavri“ „vindiše trotelni“ in v časih še z čim drugim. Vidite dragi poštenjaki kako so se tuji richtarji med kmete za vižarje in za sodnike postavljeni abotno proti kmetu obnašali in vendar so vsi naši predstarši, se sem v te kraje naselili, kakor Slovenec tako Nemeec in tudi Italjan. Nemški oblastniki so tudi v te kraje več učilnic (šol) vpeljali pa ne za to, da bi se narodni jezik likal, temoč le za to, da bi se nemški jezik vpeljal in slovenski čedalje bolj zatiral, pa vendar Božja previdnost ni našemu narodu popolne pogube namenila, ohranjen je bil pretrekle čase slovenski jezik med prostim kmetijskim ljudstvom, in pri č.č. duhovščini, ali zdajne čase so se tudi učeni slovenskega rodu začeli izbujati, in narodni književni jezik piliti in gladiti, in se bližati drugim večim narodom Slovanskim. In tako mislim, da nas ne bodo imeli več Nemci za pavre in vindiše trotelne, kar pomeni pavre, to je; sirove nevedne reveže, in vindiše, to je; za indijanske tobako-žvekove, siroveže in divjake. To naj presodijo modri poštenjaki, bodi si Italjan, Nemeec al Slovenec. Zakaj še lonce ponvi špot dela, dokler sta oba ožgana in vkajena — črna — če se pa očedita, sta pa tudi čedna, taka je tudi z narodi, dokler je kateri neveden, je divji, ko pa na stopnjo omike pride, je pa v pravem blagostanju in v spoštovanju drugih omikanih narodov. — I tako smo po rodu, kakor Slovani, Germani in Italjani vsi Indijani — Po slabi pameti in premoženju pa vsi pavri, naj bode kdo roda kakoršnega bodi. — Bodimo pametni, ne prevzetni in divjaški, ne krviželni, bodimo zložni in mirni — jedinstvo in blagostan bode naš.

Gornja Ložnica dne 25. julija 1867.

Stepišnik Lovro, mlinar i. posest.

Iz Novomestne okolice. Pri nas je bila do zdaj precaj suša, zdaj hvala Bogu smo dobili pa že dvakrat dežja. Letina se sploh dobra kaže. Pšenica dobro plenja, samo snetiva je nektera. Krompir je že zdaj jako debel, tudi druge reči so lepe po polju. Posebno pa nam vinogradi obilno in dobre kapljice obetajo, če bo še prihodnji mesec tako topel, kakor je bilo zdaj dobimo prav dobro, sladko vino, ne pa kislico ali eviček. Čebele so pa tukaj zdaj sploh slabe. Spomladi so precej rojile, prav nenavadno dobre bile, okoli sv. Vida so pa začele pešati in zmiraj so bolj slabele. Veliko jih je ob matice prišlo. Kako so kaj v drugih krajih? Naš gospod. list nam je jako všeč, samo da bi bil bolj za vse Slovence; naj bi tudi kaj več nam iz Kranjskega